

vifer det sig aabenbart ikke at være heldigt, at GjældsPapirerne, at Statens Obligationer stige til en Kurs, der er lig Pari eller derover; thi det er jo indlysende, at fra det Dieblit Obligationerne, som ere Andele af en opsigelig Gjæld, stige til Pari eller derover, vil der blive en Standsning i denne Stigning, idet Hensynet til Muligheden af en Opsigelse, en Konvertering, vil forhindre, at Kursen voger hyderligere. Fra dette Dieblit vil altsaa Statspapirernes Kurs have ophørt at være en praktisk Værdimaaler saa vel for Statens Kredit som ogsaa for Rentefoden i Almindelighed i Landet. Allerede af dette Hensyn maa det paatrænge sig som ønskeligt og hensigtsmæssigt at foretage en Konvertering af Statsgjælden fra det Dieblit, man kan sige, at Kursen har naaet kontant at være Pari eller derover. De danske Statsobligationer have jo allerede i længere Tid faaet i Pari og derover. Der er jo i Løbet af de sidste 20 Aar foregaaet en paafaldende Udvikling, en mærkelig Stigning, thi det er ikke længere siden end i 1870, at Statspapirerne nærmede sig 80. Det laveste Punkt paa dette Tidspunkt var 82. Der har siden den Tid været en jævn Stigning opad, indtil Kursen for 1ste Gang i 1881 naaede Pari. Det var dog ikke en konstant Kurs, som holdt sig absolut i de nærmest følgende Aar, men Kursen holdt sig dog der henimod. Det er først i Foraaret 1884, at Kursen endelig og, som det synes, konstant har naaet Pari og siden er voret der ud over, idet Maximum naaedes ved Kursen 102. Fra 1884 altsaa, og maasse endogaa tidligere, maatte Usikkerheden af Konverteringen af Statsgjælden fremtræde, og jeg tager maasse ikke feil i Antagelsen af, at det er Usikkerheden for Lovgivningsmagtens naturlige Arbejde, der i det Hele har stillet sig hindrende i Veien for, at denne Sag ikke allerede er ordnet. Man kunde dog derimod gjøre den Indvending, at det er muligt, at en Konvertering paa et tidligere Tidspunkt ikke havde opnaaet fuldt saa gode Betingelser som nu, idet der jo altid gaar nogen Tid, inden det almindelige Marked vænner sig til de forandrede Priser; men dette skal jeg nu lade staa ved sit Værd. Det er derimod vistnok saa, at der er nogen Anledning til at vente, at vi arbejde i den hyderste Time, og at der ikke er Spillerum for Opsættelse, naar man skal benytte de gunstige Vilkaar, som indtil dette Dieblit have været til Stede. Dette har selvfølgelig været en medvirkende og bestemmende Grund for Udalget til at give Forslaget sin Tilslutning, i det ikke alene den Frist, for hvilken den hele Afstale har fundet Sted, udløber med den 1ste December, men

det maasse ogsaa turde være tvivlsomt, om de Konjunkturer, der i Dieblittet gjøre en Konvertering mulig paa gunstige Vilkaar, overhovedet kunne ventes at ville forlænges syn-derlig længe.

Med Hensyn til Forslagets Enkeltheder vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa enkelte Ting navnlig i Sammenligning med tidligere optagne Statslaan og tilsvarende Konverteringsforanstaltninger; thi det er jo ikke det første Skridt, som vi foretage med Hensyn til Statsgjældens Konvertering. Der foreligger jo en lang Række For-Tilfælde: Den første Egenhed, jeg skal nævne, bestaar deri, at Sagen denne Gang foreligger, saaledes som det er ophøst i Skrivelsen fra Finantsministeriet, som Noget, der helt er overladt til et Konfortium med den danske Nationalbank i Spidsen. Delvis har man tidligere benyttet den samme Vej, dog har, saa vidt jeg mindes, kun i et enkelt Tilfælde et Statslaans Optagelse udelukkende været overladt til et Firma, medens man ellers mere eller mindre har forbeholdt Finantsministeriet selv at realisere i alt Fald et større eller mindre Beløb af Obligationerne til det vedkommende Statslaan. Realisationer, som ere foretagne af Finantsministeriet selv, have bragt baade Tab og Binding. I et Tilfælde, hvilket var et af de tidligste, fremkaldte den et meget betydeligt Tab, i de senere en ikke ubetydelig Binding, idet Realisationen af de paagjældende Statslaansobligationer ved Finantsministeriets egen Foranstaltning senere kunde foregaa til en betydelig højere Kurs end den, de oprindeligt vare udbudte til. Jeg skal ikke forbyde mig i Spørgsmaalet om Aarsagerne til, at Finantsministeriet denne Gang har overladt Nationalbanken baade Vren ved og forsvaret ogsaa Ansvar for Gjennemførelsen af Statslaanskonverteringen, Grundene dertil foreligge jo ikke. Men jeg antager ikke, at Vedtagelsen af denne Foranstaltning i og for sig paa nogen Maade vil være vanskeligere ved denne Fremgangsmaade, end om der havde været Spørgsmaal om at lægge Sagens Gjennemførelse i Finantsministeriets egen Haand. — Det andet Punkt er Spørgsmaalet om den Kurs, til hvilken Konverteringen skal finde Sted. Det er jo nemlig dette, der bestemmer Fordelen derved og Prisen, hvorfor det skal udføres. Og Kursen er altsaa 97½. Jeg tror ikke Andet, end at man maa anse denne Pris for at være tilfredsstillende, navnlig i Sammenligning med de Statslaanskonverteringer, som ere foregaaede for andre Staters Regning i Løbet af de sidste Aar.

Saa vidt mig bekendt har de Konverteringer,